

Apríl!

Znáte to - ten protivný pocit - jaro za dveřmi, ale váš kluk taky. A už to nevypadá, že se kdy vrátí zpátky. Jaro je naštěstí spolehlivější, i když taky dost rozmarné.

Moje předjarní osamělost a nostalgie mě ve finále přivedly na jednu zajímavou akci. Našla jsem si na internetu nějakou společnost, která pořádá zážitkové víkendy. Byla tam fajn parta, přišla jsem na jiné myšlenky. Program byl náročný, lyže, sněžnice, běžky, orientace jen s GPS. Ale na konci dne teplo, vysmátí lidičkové, kytara a zasloužený spánek. Na to hlavní ale zapomínám. Všichni jsme měli přezdívkou. On si nechal říkat Greg. Nebyl ničím neobyčejný, ani zvláště hezký, jen se na mne tak hezky díval. A taky jsme si hezky povídali, když jsme se se "Studentkou" vraceli spolu do Prahy. Tenkrát mi bylo líto, že cesta trvala jen hodinu. Na pražském Florenci jsme si vyměnili kontakt a rozešli se každý po svém.

Za pár dní přišel e-mail, docela roztomilý. Naděje mi znovu rozkvetla s prvními sněženkami. Že by se přicházející jaro dalo ještě zachránit pro lásku jako trám? Tak jsme si s Gregem celý březen pilně dopisovali a chatovali, občas delší pokec po skypu. Žádné telefonování, žádný facebook, žádné fotky. Bylo to tak trochu tajemné.

Pak přišlo pozvání! Třikrát hurá! Jsou nabídky, které se neodmítají. Tahle vypadala následovně: „Pojedeš na výlet? Řekni Ano, a přijed' busem z Prahy do Bechyně. Sraz na nádraží u info tabule v 10,30. Program bude podle tvých přání a možností. Nezapomeň, v sobotu prvního dubna! Greg.“

Chtěla jsem znát podrobnosti, ale neozýval se ani na skype, ani mailem. V sobotu prvního dubna jsem si přivstala a odjela autobusem do Bechyně. V autobuse jsem Grega neviděla, ale vytrénovaná ze zážitkového víkendu jsem tušila, že nic není jednoduché, zároveň ale nic není nepřekonatelné.

Greg nebyl v 10,30 ani v Bečyni. Potloukala jsem se kolem info tabule na nádraží, ale marně. Mimo mne a nějakou ženskou, asi tak v mém věku, tam nikdo nebyl. Ta ženská, tedy Vendula, mne následně oslovila:

„Nezlob se, prosím tě. Já hrozně špatně vidím. Vlastní blbostí jsem se dostala do situace, kdy nevím, co tady vlastně dělám. Jediné, co potřebuji je, najít záchod a pak se nějak dostat do Prahy. Není tu žádný terminál, jen tahle cedule, z které nic nepřečtu.“

Civěla jsem na Vendulu, jako kdyby spadla z Měsíce:

„Do jaké situace jsi se dostala? Co se ti přihodilo? No, mimochodem, do Prahy nám to jede nejdřív ve dvě. Už jsem se koukala.“

Šly jsme s Vendulou na kávu s vynikající zmrzlinou do cukrárny U Panské. Prohlédly jsme si sochy umělecké školy v klášterní zahradě, já jí pak popsala vyhlídku na Lužnici z ochozu zámeckého parku. Ještě párek v rohlíku a honem na nádraží. Autobus jsme zmeškaly o pár minut, ale nevadilo nám to. Smály jsme se jak dvě bláznivé spolužačky a znovu se vrátily do centra, na rozhlednu, k řece, k jezu a k nádhernému mostu. Na nábřeží, tam, kde v roce 2002 voda vzala skoro všechno, jsme si v obnovené hospůdce daly skvělý oběd. Pak ještě nákup zaručeně bechyňské keramiky a historickým vláčkem do Tábora a odtud do Prahy. Suma sumárum nám to vyšlo na dvanáct hodin povídání, vyprávění, sdílení, vzpomínání i legrace. Vendula má průkazku s průvodcem, a tak jsem se do Prahy

svezla zadarmo. O tom, že připlatím polovinu, nechtěla moje nová kamarádka ani slyšet.

Chcete vědět, v čem je pointa tohoto příběhu?

Greg, zřejmě miláček žen a zážitkových akcí, se rozhodl, že se dvou ze svých favoritek elegantně zbaví tak, že je odešle do neznámé pustiny, například do Bechyně, a zde je ponechá svému osudu. Ať holky dělají, co umí, ale ať mu už jednou provždy dají pokoj. Vendula se s Gregem seznámila na internetové seznamce. I tam měl přezdívku Greg. Řekl jí, že žije v Českých Budějovicích a že si dají první rande na půl cesty a na hezkém místě. V tom nelhal, protože Bechyně je opravdu nádherné místo! Greg je vtipálek, a tak nás do Bechyně poslal dvě, asi abychom se nenudily, až budeme plakat na nádraží pro zhrzenou lásku. Chacha. Tak to mu nevyšlo!

Když jsem se z Bechyně vrátila domů, měla jsem v mailu, stejně jako Vendula, od Grega v textovém editačním poli dvacet smajlíků. V předmětu bylo jediné slovo „Apríl“. Vendula si smajlíky musela notně zvětšit nějakým svým slepeckým zvětšovačem, ale říkala, že by i bez toho pochopila, že jde o apríl, a to o hodně blbej apríl. Zeptala jsem se jí, jestli Greg věděl, že je takhle moc slabozraká. Ona mu to ale nikdy nenapsala, říkala, že chtěla počkat až na osobní setkání. Možná, že kdyby to věděl, že by jí takovou lumpárnu neprovedl, ona by do Bechyně nepřijela a já bych nikdy nezískala tak skvělou kámošku.

Od doby našeho aprílového setkání uplynulo už několik let. Obě jsme si našly nové partnery, ale naše přátelství nezaniklo. Naopak. Jsme stále na příjmu, a jednou za měsíc pořádáme holčičí výpravy na zajímavá místa. A co myslíte - kam pravidelně jezdíváme prvního dubna?